



СТАНЬ ОКРИЛЕНИМ – ЗДОБУДЕШ ВОЛЮ!

ПТАХА

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

№9 (19)

РОК-ЕКЗИСТЕНЦІЯ

14-16 СТ.

**MAUZER:
«РОК-ПРОТЕСТНА
МУЗИКА»**

14-15 СТ.

ОХ, ОДЕСА!

6-7 СТ.

КІБЕРСПОРТ

12-13 СТ.

**ФОТОРЕПОРТАЖ:
ФЕСТИВАЛЬ
«БАНДЕРШТАТ»
ЗІ СПИНИ**

22-23 СТ.

**СОЦІАЛЬНИЙ ПОЗИТИВ
ВІД САШКА ПОЛОЖИНСЬКОГО**

4-6 СТ.





Ця пора пахне медом, скошеною травною, опалими яблуками і зірками /...а може, зірки – це чийсь вікна, які увечері для когось засвічуються? Тоді насправді у небі багато самотніх вікон, незасвічених. Хоча краще думати інакше: що вони засвічуються з іншого боку.../

Це коли ще не осінь, але вже й не літо. Помітно коротшають дні – довшіють ночі. І ще не осінь – ще кілька кроків до ностальгії /...часом зависаєш у цьому міжпор'ї і думаєш: випасти б із цього світу, або хай світ випаде рясним дощем – і все стане на свої місце.../

Ще світ пахне неконсервованим сонцем. Ще квіти сміються теплом і радістю. Але вже порожніють поля і гнізда... А думки? Ось вони – перелітні – у вирій подалися...

О л я Л а с н ю к

Під сонцем	3 ст.
Соціальний позитив від Сашка Положинського	4-5 ст.
Ох, Одеса!	6-7 ст.
Антиграфомани (про авторів однієї книги)	8-9 ст.
Кіберспорт: змагання у площині монітора	12-13 ст.
MAUZER: «Рок-протестна музика»	14-15 ст.
Рок-екзистенція (продовження)	16-18 ст.
Фоторепортаж: «Бандерштат» зі спини	22-23 ст.
Пошуки ґрунту, або хто ви, пане Домонтович	24-25 ст.
Віршина	26ст.
Суїцид - швидкий вихід чи непростений гріх	28-29 ст.
Новинки музики, кіно, комп'ютерних ігор	30-31 ст.
Фестивальне літо 2009	32 ст.



UAinet

Світ послуг інтернет

55грн - 5Мбіт/с

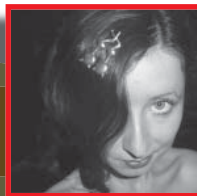
Підключення безкоштовно

Акційна пропозиція ↓

м.Ковель
вул.Косачів 8 III-поверх
тел. 7-34-36

**Найдешевші
безлімітні
тарифи**

За клієнта приведеного абонентом, що діє, на рахунок зараховується 60 гривень на двох.



ПТАХА

ПІД СОНЦЕМ

Іноді так важко знайти місце під сонцем. Обрати свій правильний шлях і не звернути з дороги знань у пошуках істини.

Вже після закінчення усіх внз-шкільних процедур у цей солодкий (як мені здавалось тоді) проміжок між навчанням і роботою я й подумати не могла, що так легко зможу стати частиною соціуму. Учувши це безжальне «завтра мені на роботу», моє серце стискалося від розуміння, що це обмеження чекає і на мене. Лише повністю увійшовши в бездонне море можливостей, я змогла досягнути всі принади життя за розкладом. Головне в озброєнні своїми амбіціями і жагою перемог не переоцінити своїх можливостей.

Після довгих вмовлянь розплющити очі і прокинутись... я перекидаю ноги за борт свого ліжка і ще довго озираюся на заманливі вітрила своїх про-

стирадл. Кілька швидких маніпуляцій зубними щітками, одягом і косметикою, і я прочиняю двері у світ у пошуках пригод. Здолавши не без перешкод відстань до вокзалу, я сідаю у свій волошковий автобус, кажу «до побачення» своїм власним потребам і проблемам і їду здійснювати чужі забаганки. Мені не тісно у чотирьох стінах свого кабінету, мені комфортно у компанії співробітників. Я слухняно чекаю кінця робочого дня, щоб розчинитись у заслуженій свободі і зарплаті, щоб розтринькати її на все, що ця свобода мені дарує.

Повертаючись до самого початку цивілізації, а саме до 1-го вересня. До першого уроку, на якому почуєш, що і як. Де тебе навчать піднімати руку, при наявності правильної (на свою думку) відповіді. До бантиків, зошитів, підручників і всіх-всіх підручних засобів школяра. Я не відчуваю жодного негативу, крім хіба від

відповідальності за невивчені уроки. Це святе місце, в якому всі намагаються зламати твою непокірність і заохотити до знань. Закінчилися батьківські збори, табелі, щоденники, і щоденні справи з домашніми завданнями. Якби ще очі не бачили і вуха не чули як, кого і хто зараз учить у школі, учить у школі, учить у школі...

Мені пощастило, мене не тягли за косички, хіба «вітали» з першим снігом іноді – і то скромно. То ж зараз, коли я бачу всі ті бої між однокласниками і криваві розборки, стає по-справжньому страшно, і не так за зламані кістки, як за зламані життя. Сила є – і розум зайвий.

Я пам'ятаю любовні записки, перші поцілунки, і аж ніяк не змагання за втрату цноти. Кожен повинен вирішувати за себе сам, а не здобувати авторитет ціною власних переконань. Як відомо, головне якість, а не кількість і власна безпека.

Зараз мені соромно за довжину моїх спідниць і прозорість кофтинок. Це все можна було встигнути і після уроків. Для цього немає місця у школі. Якщо вже на пляж не ходять у шубах, то і у школу не варто ходити в майже купальниках.

У школярів же все попереду: і зачарування і розчарування. Юність – невловима мить прекрасного, час перших помилок і досягнень. Сподіваюся, вони будуть кращими за нас, а не навпаки.



Оле Імашіка

ТЕМНИК

Соціальний ПОЗИТИВ

ВІД

ІНТЕРВ'Ю

Сашка ПОЛОЖИНСЬКОГО

Це інтерв'ю безпосередньо пов'язане з фестивалем «Бандерштат», бо саме там Сашко Положинський «переловлювався» для розмови. Поговорили. Точніше – більше послухали, а що почули, тим із вами, читачами, ділимося.

– Чи часто ти береш участь у фестивалях?

Сашко Положинський: Від багато чого я активно відмовляюся, тим паче, що є така тенденція: візьмеш участь у якійсь акції, акція отримає розголос, і з'являється 100 бажаючих запросити і на свої акції, і ти розумієш, що розірватися ти не можеш, а деякі акції не заслуговують, взагалі, на увагу, а деякі – співпадають з іншими твоїми справами, і ти змушений робити вибір на користь своїх справ. Тому з цього приводу я можу сказати, що я вибираю те, що мені цікаво і важливо на цей момент. Я не ставлю собі за самоціль бути таким активним, брати участь для того, щоб усі бачили, який я класний.

– Чи існують сфери діяльності, якими ти не займаєшся, але хотів би займатися?

Сашко Положинський: Є такі сфери діяльності, але я поки не спробую себе у них, то не розкажу про них.

– Чи продюсуєш ти якийсь молодий український гурт?

Сашко Положинський: Я багатьом допо-

магаю. За 100%-ве продюсування я поки що не беруся, бо я поки що не відчуваю в собі сил бути справжнім продюсером, намагаюся робити якісь продюсерські кроки, продюсую певні диски, допоміг записати один альбом, роблю збірку, виступаю продюсером чи співпродюсером усіх власних проєктів, але стати продюсером якогось конкретного колективу я поки що неготовий, можливо, частково через те, що мені поки що вистачає роботи із власними проєктами, а можливо, частково через те, що я ще не зустрів просто тих людей, в яких я захотів би вкластися 100%. Я насправді вважаю, як ти зможеш це зробити, якщо зустрінеш людей, які будуть мені 100% довіряти, робити все, що я буду казати, або людей, яким буду повністю довіряти. Я досить категоричний і авторитарний у таких питаннях.

– Пісня «Атомна помпа» як з'явилася?

Сашко Положинський: Про «Атомну помпу» можу сказати: ідея пісні народилася по дорозі з Ковеля, після того, як ми виступали на презентації журналу «Птаха», ми поверталися до Києва з Катєю Чілі, яка мені по дорозі розповіла свою концепцію. Вона полягає в тому, що Чорнобильська катастрофа – це своєрідне щеплення для українців і білорусів (але в цьому випадку нас цікавлять українці), пройшовши через яке, ми матимемо змогу в майбутньому легше справлятися з екологічними та іншими катаклізмами, і, власне, ця Катина концепція і наштовхнула мене на думку написати таку пісню. Я не вважаю цю пісню аж такою соціальною, там є соціальні моменти, але ця пісня здається мені оптимістичною, можливо, це соціальний оптимізм. Хоча в останньому альбомі («Опір матеріалів») є багато пісень, які торкаються соціальних питань.

– Ким для тебе є постані Степана Бандери (ще одне посилання на фєст «Бандерштат» – ат.)?

Сашко Положинський: Чесно кажучи, для мене Степан Бандера – дуже неоднозначна особистість. Я про нього дуже багато читав – і хорошого, і поганого. У мене до більшості видатних історичних постатей України неоднозначне ставлення. Однозначного у мене ні до кого немає. Так само і до С. Бандери. Чоловік, звичайно, викликає захоплення і повагу, а стосовно багатьох речей я все-таки хотів би дещо його запитати. Чому саме так, а не інакше? У будь-якому випадку, якби там не було, саме Степан Бандера, на мій погляд, спричинив розкол в ОУН, це однозначно не пішло на користь справі. Мені незрозуміло, знову ж таки, чому

ПТАХА

С. Бандера сидів у Мюнхені, коли тут хлопці гинули. Мені це складно зрозуміти. У цьому випадку мені набагато більш зрозумілий і близький Роман Шухевич, до нього я ставлюся значно краще, ніж до Бандери. Крім того, в оточенні С. Бандери було багато людей, з якими його пов'язували незрозумілі стосунки, і хтось із тих людей заслуговував на більшу повагу, а він був відсторонений від діяльності, а хтось був дуже наблизений, але він на це не заслуговував. Нічого нема одно-значного, і не хочу судити. Це людина видатна і знакова для України, і як би там не було, і як би хто не ставився, і я в тому числі, до таких людей, їх ми повинні однаково шанувати.

– **Ти багато їдиш Україною із виступами. Чи існує різниця між молоддю Східної та Західної України?**

Сашко Положинський: За сприйняттям нашої музики я цього не відчуваю. І це має свої об'єктивні чи суб'єктивні причини, навіть не знаю, які. На наш концерт приходять люди, яким цікава наша музика, у більшості випадків.

І якщо їх наша музика цікавить, пісні є близькими для них, значить, щось спільне у двох людей є. А раз є щось спільне, то нам важко знайти якісь відмінності. Можливо, тут (на Заході) чути більше української мови, це зовнішня відмінність, але я не відчуваю, скажімо, що молодь, яка живе на Сході, відчуває себе відірваною від України, вважає себе менш українською, ніж на Заході. Мені здається, що такі стереотипи штучно нав'язуються з певною метою. Принаймні, я часто зустрічаю, спілкуюся з молодими людьми, як на Заході, так і на Сході, які вважають себе патріотами, які вболівають за Україну і які вбачають своє майбутнє в незалежній українській державі.

– **Яким ти бачиш майбутнє України?**

Сашко Положинський: Я все чекаю – не дочекаюся. Справжньої Національної

Револуції. Але щось українці чим далі, тим більше мене розчаровують у цьому плані, бо здається: ну, все, ну куди вже далі терпіти! Ні, вони далі терплять. Ну вже ось-ось, ну вже все зрозуміло, видно, що ці люди, яких ви собі ідеалізуєте, показали свої справжні обличчя, а народ... А може, це просто я спілкуюся в такому колі, де ми всі розуміємо, що всі політики такі, що вони нами маніпулюють, що вони використовують нас у своїх цілях. Ми ж бачимо, що немає іншого шляху, як революційний шлях, а виходимо за межі цього кола, бачимо пересічних людей, потрапляємо у певні ситуації, де маємо можливість простежити думки, настрої. Ми розуміємо, що нічого не змінюється, що люди і надалі хочуть вірити, і я навіть дивлюся, моя мама, розумна жінка, велика патріотка України, і знає всю правду про телебачення, і знає, що політики навмисно вивчають різноманітні технології, маніпуляції людьми, все одно кожен раз: «Я ще подивлюся новини, а ще я черговий раз подивлюся політичне ток-шоу». От є це в людях, вони чекають, що от зараз ми, нарешті, почнемо щось таке, що змінить наше життя. Я все чекаю, коли ж люди зрозуміють, що ми своє життя самі повинні змінювати, а не хтось там.

– **Кого нині можна назвати героєм України?**

Сашко Положинський: Кожен, хто намагається в Україні змінити життя на краще, вартий звання «героя України».

Інтерв'ю писалося 1-го дня фестивалю, а ввечері другого гурт «Тартак» виконував свої давніші пісні, а також представляв новий альбом «Опір матеріалів». Не обійшлося і без сюрпризів, якими стали Катя Чілі та Андрій Підлужний. Публіка довго не відпускала хед-лайнерів зі сцени, і гурту довелося заспівати «на біс» не одну пісню.

Розмовляла
Ольга ЛЯСНЮК
Фотограф
Андрій Москоцький

№9, 2009 5

ТАРТАК

ПТАХА

ІНТЕРВ'Ю

Ох, Одеса!

ПОДорожник

Оле Імалійка

ПТАХА

На пероні нас зустрічали люди із загадковими написами «кімната-будиночок біля моря». На один такий ми і «купилися». З обіцяного нам: «Пляж – 10 хв. ходьби, два величезних дивани, холодильник, душ, кухня», – дещо таки зійшлося.

Особливо пляж, на який ми йшли хвилин так із 30. Чорне море досить-таки холодне (Азовське, до речі, навпаки – завжди тепле), але до води можна звикнути, хоча мені це рідко вдавалось. Вода прозора, в піску недопалки. Погода дуже приємна, немає ніякої спеки, лише ніжне тепло, зрідка легкий вітерець.

Місто у своїй красі жителям ніскільки не поступається. У зв'язку з тим, що моє знання архітектури закінчується на слові бароко, красу будівель, що непорушно споглядали на мене зі своєї

небесної висоти, описати мені важко, то ж я утримаюсь. Пальм я тут не помітила, але рослинність дивовижна, майже жодного дерева я не розпізнала. А на одному, взагалі, як мені здалося, ріс горох. Величезна кількість магазинів, торгових центрів і базарів подарують вам можливість втілити всі свої забаганки. «7-й кілометр» запропонує вам речі майже за півціни. З обов'язкової програми нам порадили оперний театр, потьомкінські сходи і Аркадію. Будівля театру, усяна статуями, справляє неймовірне враження, сходи зверху виглядають сіру-

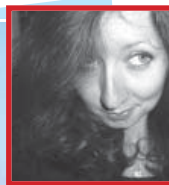
вато і простувато, а от знизу зовсім інакше – їхня кількість ніби збільшується вчетверо. Аркадія щось на зразок розважального центру. Там вас чекають кафе, ресторани, клуби, дискотеки з фантастичним дизайном, єгипетський стиль, італійський, бразильський, казковий. Є ресторан у вигляді корабля, є навіть рай, який чомусь був чорний і виглядав як пекло.

Одеського гумору ми так і не дочекалися. Продавці та водії маршруток дуже важко реагують на запитання. У магазині, що поруч з нашим будинком, на прохання дати три тістечка давали два, плутали все і замість, не додавали здачі, не додавали продуктів. Усе потрібно казати чітко і швидко. 15 мінус 11 у момент стало 3, коли ми купували фрукти. Тож будьте обережні і не лінуйтеся перераховувати здачу.

Вулиці не надто прибрані, але бездомних майже немає. Іноді зустрічаються зграйки собак, що засмагають на сонці.

Досить дивно бачити тут вивіски українською мовою. Це місто нагадує окрему країну. Мені важко було почуватися там як дома. Люди тут зовсім інші, хоча важко назвати, у чому саме ця різниця. Якись вони недосяжні, чи що, хоча на прохання показати-розказати, як кудись пройти, звичайні перехожі реагують миттєво і з неймовірним захопленням розповідають про своє місто.

Мене потішила кількість маршруток. Вони і вдень, і вночі кожні 5-10 хв. довезуть вас будь-куди. До речі, за проїзд вам доведеться розрахуватися при виході. В Одесі ви знайдете, чим себе зайняти, час летітиме з неймовірною швидкістю.



ПТАХА



МОДЕРНИЗМ

Світло-рожевий



АНТИГРАФОМАНИ

(про авторів однієї книги)

Назвати таких людей письменниками досить важко. Але не величати їх так просто неможливо. Бо ж як тоді: домогосподарка, яка створила найвідоміший жіночий роман, професор математики, який за день склав геніальну дитячу історію? Ні! Словом, читайте і робіть висновки самі щодо того, як їх змаркувати.

Маргарет Мітчелл «Віднесені вітром»

Жінка не уявляла собі ніякого іншого заняття, окрім репортерської біганини, але... Завжди є якесь «але»! Лікарі поставили страшний діагноз – артроз – і це означало строгий постільний режим. На журналістській роботі в «Атланта Джорнел» Маргарет Мітчелл повинна була поставити крапку, а тим паче на постійних відвідинах трильйона різноманітних подій, про які потім треба було й оперативно відписуватись. Спокій – і все! Важко спочатку було звикнути, але такий режим максимально придатний для створення розтягнутих романів, а може й епопей. Письменниця (хоча тоді її так можна було назвати лише за скупості лексичних засобів) цим і вирішила врятуватися від щоденної постільної рутини. Світ вигаданих героїв як-не-як комфортна атмосфера, та ще й на диво світозамінююча (про реальний світ ідеться).



«Вона не зуміла зрозуміти жодного з чоловіків, яких кохала, тому втратила обох», – такою фразою з останньої глави, яка і продиктувала зміст усієї книги, розпочала свою нову роботу Маргарет. Тоді вона ще й гадки не мала, що її творіння буде багато десятиліть заслужено вважатись кращим жіночим романом! Так, так, всього лиш ЖІНОЧИМ романом! Важко таке класифікаційне визначення ототожнювати з «Віднесеними вітром», адже це – шедевр, а вищезгаданий жанр завжди тримає у собі нотку бульварності і малоцінності. Але не у цьому випадку!

Авторка не хотіла публікувати свій роман, тому видавцям довелося продемонструвати чудеса дипломатії, аби її вмовити. Кілька разів забирала рукопис з видавництва, але 60-й варіант першої глави потрапив у друк і відразу став бестселером. Критики висловлювали своє «фе», аргументуючи його лише сумнівами щодо дійсності автора. Тогочасному світу пера важко було змиритися з тим, що настільки грандіозний твір (особливо з історичної точки зору) написала звичайнісінька домогосподарка, а головне – ЖІНКА.

З дати виходу роману, 1936 року, і аж до своєї трагічної смерті у 1949 Мітчелл не написала жодного рядка, хоча й видавці вмовляли її створити продовження або ж дозволити зробити це комусь іншому. Письменниця ж стояла на своєму! Очевидно, у «Віднесених ві-

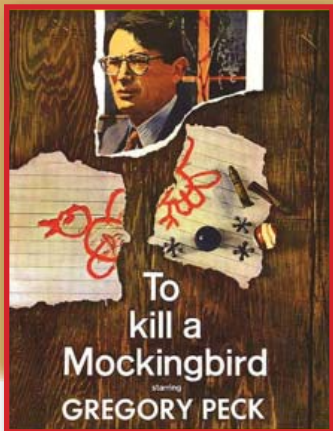


тром» вона сказала все, що хотіла. Нове життя у роман вдихнула його екранізація, з якої почалося життя головної героїні, Скарлет, як чогось окремого від написаного і абсолютно живого!

Льюїс Керролл «Аліса в Країні див», «Аліса у Задзеркаллі»

Певне, немає жодної іншої книги, дата написання якої нам відома настільки точно. «Аліса в Країні див» з'явилася на світ 4 липня 1862 року, коли професор математики з Оксфорда Доджсон запросив на пікнік трьох маленьких дівчаток, доньок свого друга, редактора Лідделла. Правильніше було б сказати, що в той день виникла розповідь, а от її друкований двійник вийшов у світ лише через два роки під авторством Льюїса Керролла (псевдонім професора Доджсона).

Письменник ніколи не відчував себе комфортно у світі дорослих, головним чином через власне заїкання. Своїх студентів він уникав і друзями вважав лише дітей, серед яких особливе місце посідала Аліса Лідделл. Усі три дівчинки, яким він і розповів у той день свою видакувату історію, знайшли у ній роль (Аліса, зрозуміло, була Алісою, її старша сестра Лорна – Папугою Лорі, молодша Едіт – Орлятком Едом, а сам Доджсон – Птахом Додо). Реальні люди доволі непогано прижились у неординарному і химерному



світі авторської вигадки.

Друга частина книги «Аліса у Задзеркаллі» вийшла у світ завдяки вже іншій Алісі, і набагато пізніше. Під псевдонімом Люїс Керролл написав ще кілька збірок віршів, але вони відомі лише бібліоманам. А от «Алісу» знають всі! Дивакувата вигадка автора про маленьку дівчинку і на вимогу маленької дівчинки мала шалений успіх у читачів. Та що там мала – і досі має. Історія перекладена на 125 мов і ввійшла у шлейф зразків світової літератури.

Харпер Лі «Вбити і пересмішника»

Харпер Лі росла звичайною собі дівчинкою. Хоча ні, не зовсім. Росла собі дівчиною-хлопчиськом. Усе чоловічі компанії. Винятковий вплив, але не завжди хороший, на неї мав сусідній хлопчик, який пізніше прославився у світі літератури під іменем Трумен Капоте. Ходили чутки, що Харпер була закохана у нього, але безнадійно, бо той, як прийнято сьогодні тицяти, був нетрадиційної орієнтації.

Свій твір (єдиний!) Лі писала 10 років з перервами. Останній рік Харпер сиділа затворником вдома і дописувала шедевр, який, вийшовши у світ, миттєво став сенсацією. Писменниці було присуджено Пулітцерівську премію 1961 року за «Вбити пересмішника». Але знову ж безбездомі нам критики, які в один голос заявляли, що до

роману приклав свою руку той-таки Трумен Капоте. Ех, нелегка доля жінки в літературі, особливо у вартісній літературі!

Харпер Лі не написала більше нічого, окрім кількох журнальних есе. Вона обрала замкнений спосіб життя: не давала інтерв'ю, не зустрічалася з прихильниками. Настільки замкнений, що навіть поговорювали, що вона померла, і заявляли це у передмовях до перекладів її роману. А тим не менше Харпер була живою-живісінькою у своїй нью-йоркській квартирі і частенько їздила в Алабаму, де й відбулося все те, що опісля стало легендарним твором.

Ілля Ільф і Євгеній Петров «Дванадцять стільців», «Золоте теля»

Тут ви можете мене підловити і сказати: «А книги то дві!». Але я почну виправдовуватись і таки виправдаюсь. Їх то дві, але об'єднані вони спільним героєм, та й узагалі, це могло б бути просто кілька частин одного величезного роману. Але вочевидь обсяг авторської роботи не дозволив їм так організувати, бо робота й справді була аж надто масштабна!

Усе починається з героя. Остап Бендер – це не просто вигадка, якийсь там чоловічок-шахрай, це стиль життя! Не буду приховувати, що він є моїм улюбленим літературним героєм, і впевнена, що не тільки моїм. З одного боку то негативний персонаж, але ж як хвацько автори обігрують сюжет, щоб не герой виглядав негативно, а радянський світ з його замкненістю, обмеженістю, затхлістю. Через призму геніальності Остапа Бендера, його характеру Ільф і Петров висміюють в обличчя всі вадити тогочасного суспільства. Висміюють досить вдало і не-прозоро.

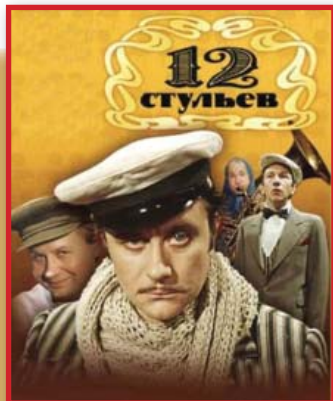
Читаючи рядки цих книг (все-таки їх дві!), неможливо не уявити себе спостерігачем у художній галереї, що стежить за кожним вималюваним мазком автора. Настільки багатоклір-

ними є друковані картини Ільфа і Петрова, настільки реальними, списаними з нашого з вами життя. Увесь роман, ой, романи є такими гармонійними і цілісними, що здається їх і надиктував авторам сам Остап Бендер. Знову ж такі чисельні режисерські постановки творів дають нам змогу по-новому поглянути на книжковий світ, де живуть лише знаки, зробити його чимось натуральним, таким, що відбувається десь за рогом, коли ми сидимо по домівках за тарілкою супу.

Та що тут говорити, одних цитат, які ми повсякчас чуємо і в маршрутках, в магазинах, від друзів, з цієї книги можна назбирати на солідну брошуру. І після кожного речення буде красуватись дивний знак (с). Такий він – світ Ільфа і Петрова, світ крилатих фраз з позначками (с), яких у розмовах давно вже ніхто не ставить, бо й не згадає, звідки вони взялись.

Людей, які за своє життя написали бодай один твір, багато. А от таких, яким це принесло ще й всесвітню славу, можна перелічити на пальцях. Про декого з них я тут згадала, про декого забула або ж свідомо оминула. Папір все стерпить, але лиш не нехтування запропонованим обсягом. Лаконічність – сестра таланту, не мого, мабуть, а цих авторів-«однокнижників». Творіть, любі люди, але творіть в міру, без фанатизму і графоманства!)

Таня Гранкова



ВДЯЧНИЙ ПЕС

Яна поверталася додому зі спортивної секції і раптом помітила: на доріжці лежить пес. Великий, кудлатий. Люди обминали його, а пес проводжав кожного перехожого поглядом, сповненим справжньої надії. І тримав перед собою свою велику праву лапу, немов з якихось невідомих, але дуже важливих причин не хотів класти її на асфальт.

На перший погляд нічого дивного в ньому не було, але коли дівчина уважніше придивилася, то зрозуміла, що собача лапа обмотана колючим дротом – «іжачком» (його просто було важко розгледіти крізь густу шерсть). Напевно, дріт в'ївся в тіло дуже глибоко, тому що де-не-де навіть кров випоступала...

– Привіт!... – Яна присіла біля собаки навпочіпки, не знаючи, як і торкнутися до його рани. А раптом смикне якось не так, і той укусить? – Як же це ти так, Бобе?

Пес тонко заскавчував і повільно простягнув лапу дівчині. Навіть хвостом спробував помахати, хоча видно було, що це дикун, шерсть он яка неохайна!

Яна зітхнула і почала обережно розмотувати колючий клубок. Чотирилапий пацієнт терпляче зносив процедуру, навіть зуби зіцплював – як людина, їй-Богу!

Врешті півметра скривавленого «іжачка» впали на землю.

– А зараз ми тебе будемо бинтувати, – сказала Яна, риючись у кишенях своєї старенької спортивної сумки. Десь там був еластичний бинт, чистенький, випраний. Вона його завжди з собою носила з того часу, як на одному з тренувань необережно вивихнула ногу.

Але пес підтягнув лапу ближче до себе і заходився діловито її облизувати, немов натякаючи, що тепер може сам про себє подбати і сторонньої допомоги більше не потребує.

– Ну, то як хочеш, – посміхнулася дівчина. – Тоді прощай, Бобе!

Вона підбрала з асфальту дріт (найкраще буде викинути його біля будинку в контейнер для сміття, а то ще знову хтось пораниться!) і попрямувала далі вузькою доріжкою. Пес провів її довгим поглядом, а потім продовжив займатися хворою лапою...

А вдома в Яни була страшна паніка!

Батько гарячково натягав кросівки, бабуся хрестилася і плакала, мама зазірала до шаф, холодильника і комірки, і видно було, що вона це робила вже не вперше... Тільки один дідусь як колишній військовий не втрачав витримки. Він сидів на кухні за столом і повільно капав у велику ложку валер'янку для бабусі.

– Що сталося? – Стривожено запитала Яна.

– Валя зникла! – Відповів тато і вибіг з квартири.

Яна охнула, кинула сумку на підлогу і вискочила услід за батьком. Як же це – зникла? Та сестричці ж іще і двох років немає! Куди вона могла подітися?

– Не знаю я, – виправдовувався тато вже на вулиці. – Я у ванній мився, а вони на кухні, готували щось. Коли це виходжу та питаю: а що це вхідні двері відчинені?.. Я так сподівався, що, може, ти її де перестрінеш та приведеш...

– Я не бачила... – Яна щосили крутила головою вусібіч. Вже почали спадати сутінки, тож розгледіти щось у дворі сталося дедалі важче. До того ж, і люди всі десь позникали, навіть розпитати не було в кого...

– Давай на дитячому майданчику гарненько подивимось, а потім до магазину підемо. Ну, того, з автоматами. Валя любить біля них стояти, – запропонував тато. Зовні він здавався незворушним, але Яна добре знала, як він хвилюється...

Раптом у сусідньому дворі ревноу двигун автівки, а потім різко заскрипіли гальма. Яна з батьком одразу ж кинулися туди, не чуючи під собою землі...

... Вони сиділи на клумбі, серед поламаних кущів півоній та хризантем – її сестричка та поранений пес. Валя посміхалася, гладила маленькою долонею собачу морду і щось йому розповідала своєю дитячою мовою. Схоже, що вона навіть злякатися не встигла.

Поруч походжав водій авто, він вимахував руками, лаявся, озирався довкола і був страшенно розлючений.

– А, то це ваша дитина? – Погрозливо повернувся він до Яни з татом. – І оце ви так з нею гуляєте? А де були, коли вона вискочила на шлях прямісінько перед моїми колесами? Я мало горя не наробив! Та якби не оцей пес, що просто вихопив її з дороги...

– Ой, ви розумієте, таке сталося, вибачте нам... – почав виправдовуватися все ще блідий тато.

А Яна підійшла до клумби, нахилилася, підняла сестричку на руки і міцно притиснула її до грудей.

– Песя покатав, песя хороший, аф-аф, – повідомила Валя.

– Хороший песя, – погодилася з нею Яна.

Кудлатий дикун теж встав на ноги, все ще обережно притримуючи перед собою хвору праву лапу, і неспішно хитнув хвостом.

– Пішли, чи що? – Сказала Яна собаці і швидко попрямувала до свого під'їзду, бо там же бабуся з мамою від хвилювання божеволіють.

Бобик, накульгуючи, жваво почовгав слідом...



МУЗИЧНІ НОВИНИ



«ДРУГА РІКА» ПІШЛА У СЕРІЮ

Відомий український гурт «Друга Ріка» написав пісню, що стане головною композицією нової 100-серійної мелодрами. Трек має однойменну з серіалом назву – «Тільки Кохання». Соліст Валерій Харчишин та гітарист Сергій Біліченко написали його під враженнями від перегляду трейлеру до фільму.

«Ми взяли за це, тому що в серіалі не буде якоїсь запозиченої російської пісні, – поділився Валерій. – Але це не заробіток грошей, я чесно кажу – нам за це нічого не заплатили. Просто було натхнення і ми її написали».

Почути нову роботу групи можна буде восени, коли, власне і почнеться показ серіалу.

ПТАХА

ЗНАЙДЕНО НАЙДРЕВНІШИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТРУМЕНТ

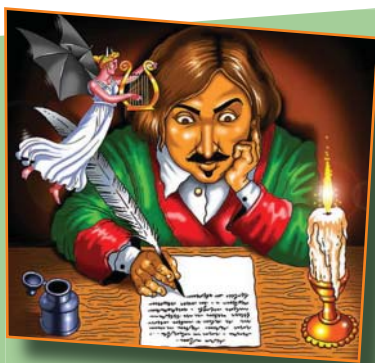
Німецькі археологи під керівництвом Ніколаса Конарда (Nicholas Conard) з університету Тюбінгена (Universitat Tubingen) виявили один із найдревніших у світі музичних інструментів – флейту, вирізану із слонової кістки.

Цей інструмент довжиною 18,7 см був знайдений на півдні Німеччини – на тій же ділянці, де 10 років тому вчені відшукали дві інші флейти, зроблені з кісток лебедя.

Три вищезгадані флейти набагато старші будь-якого іншого музичного інструменту з виявлених на сьогодні – їхній вік 30-37 тисяч років.

Однак остання знахідка із трьома отворами для пальців порадувала археологів більше, ніж дві попередні. Вся справа у слоновій кістці. Це найкращий матеріал для створення флейти, доступний у той час.

Однак вирізати з нього інструмент було набагато складніше, ніж з порожніх кісток птахів. Вигнутий гігантський бивень потрібно було розколоти на дві частини, розігнути, а потім зв'язати й склеїти так, щоб шов був повітряно-проникний.



«ГОГОЛЬFEST-2009» ПРОЙДЕ В КИЄВІ

Щорічний Міжнародний фестиваль сучасного мистецтва «ГогольFest» відбудеться з 11 по 27 вересня 2009 р. у Культурно-художньому й музейному комплексі «Мистецький арсенал» (Київ, вул. І. Мазепи, 30). Як повідомили у прес-службі фестивалю, у програмі візьмуть участь музичні й театральні колективи з України, Франції, США, Німеччини, Литви, Фінляндії, Бельгії, Нідерландів, Швеції, Бразилії, Португалії, Італії, Іспанії, Угорщини, Польщі, Грузії, Росії, Білорусі, Мексики, Ірану.

Уперше в рамках фестивалю з 17 по 21 вересня відбудеться український театральний шоукейс. На покази спектаклів українських театрів запрошені куратори й директори театральних фестивалів Європи. У рамках «ГогольFest» також відбудуться музичні фестивалі – «DutchPunch» (12-13 вересня), «Moloko» (19 вересня), «Джаззкоктель afterparty» (15 вересня).

Нагадаємо, 2009 рік ЮНЕСКО оголосила роком Миколи Гоголя.

Кібер спорт:

змагання у площині монітора

«Усе тече, все змінюється...», – писав давньогрецький філософ Геракліт, розмірковуючи про плинність часу і життя. Так часто буває, що цілком знайомі та зрозумілі нам речі набирають абсолютно нових рис, змінюються фрагментарно, а то й стрижнево. Нічого дивного. Час і простір, плин і історія диктують нові умови, в яких, ніби під променем світла, безмежно грає гранями діаманта людської культури.

...стадіон, гарячий пісок, криклива юрба глядачів, вайлуваті політики із сонним поглядом, спека, давня Греція. Спітнілі м'язи атлетів чекають сигналу до боротьби. Звучать труби. Почалось...

Комп'ютеризація кінця XX ст. подружила врешті-решт звичайну, пересічну людину зі складною і «страшною» технікою. ПК, або персональні комп'ютери, ці квадратні «монстри», що так схожі на телевізори, оселилися в мільйонах осель світу. А що означає «персональний»? Персональний означає мій. Що хочу, те з ним і роблю. Точніше, за ним. Можливості тут, як ніде, безмежні. Але всі можливості нам не треба, про них ми напишемо інші

статті. Все одно, найцікавіша це – Гра (ось так, з великої літери).

Адже комп'ютерні ігри феноменально швидко вплинули на наше життя і заповнили світ дитячих забав, відправивши у нокаут каруселі, мильні бульбашки і різноманітні «класики». Яскраві реалістичні картинки і світ неймовірних пригод комп'ютерної гри здатен піднести гравця до вершин задоволення. Можливість позмагатися з реальною людиною у віртуальному просторі захоплює, настрює і запалює іскрою азарту. Але самого бажання боротися і перемогти недо-

статньо, адже керувати своєю віртуальною грою можна лише через клавіатуру і мишку (або спец.-джойстик). І тут потрібно чимало зусиль, аби оволодіти майстерністю швидко натискати потрібні кнопки, і тоді, коли це потрібно. Здібності деяких професійних гравців вражають. Їхня гра схожа на гру шаленого джазового піаніста, який не пожертвує жодним звуком заради краси мелодії. Пальці божевільно бігають клавіатурою, а

вказівний правої руки, як нога барабанщика, впевнено вистукує ритм на мишці (швидкість ударів деяких гравців сягає 400-500 за хв.). Але це, звичайно, не головне у комп'ютерній грі. Головне те, що вона розпочалась.

Завдяки популярності гри Quake, у 1997р. у США з'явилася перша ліга електронного спорту – Cyberathlete Professional League (CPL). Пізніше до списку комп'ютерних ігор, на базі яких почнуть проводити чемпіонати, долучаться Quake IV, Counter-Strike, Warcraft III, Starcraft. Так з'явиться поняття «кіберспорт», що означатиме змагання в чистому вигляді з певної комп'ютерної гри. Загалом для кіберспорту підходять такі жанри



комп'ютерних ігор: шутери від першої особи, стратегії реального часу і спортивні симулятори – як найбільш видовищні і динамічні комп'ютерні ігри.

Кіберспортивні змагання проводяться в усьому світі. Найпотужнішими центрами розвитку є США, країни Європи, а також країни Далекого Сходу: Китай, Японія, Південна Корея, яка завдяки індустрії комп'ютерних ігор змогла значно покращити своє економічне становище за останні 10-20 років. Саме в Південній Кореї в 2000 році було організовано подібний до Олімпійських ігор

проводять на стадіонах. Менш масштабні змагання відбуваються у звичайних комп'ютерних клубах.

У кіберспорті, як і в будь-якому «звичайному» спорті, існують десятки ліг і турнірів (Електронний Спортивний Чемпіонат Світу (ESWC), «Професійна ліга» (CPL), World E-Sports Games (WEG) та ін. У цивілізованих країнах створюються асоціації кіберспорту (в Україні така успішно функціонує). Професійні кіберспортсмени, або геймери, укладають контракти з ігровими кланами, мають сталу зарплатню, графік тренувань,

базу підготовки, трапляються навіть трансфери. Кіберспорт є не менш прибутковим, ніж інші види спорту, виграші в ньому вимірюються тисячами доларів. Завдяки мережі Internet за комп'ютерними змаганнями спостерігають мільйони людей в усьому світі. На Сході існують окремі телевізійні канали, що транслюють виключно новини кіберспорту. Поряд з такою популярністю існує досить поширена думка, що комп'ютерні ігри завдають шкоди як організму людини, так і її свідомості. Композицією не варто нехтувати, адже випадки «комп'ютерної залежності» все-таки трапляються. Проте травмування і різноманітні деформації існують і в інших спортивних іграх.

До кіберспорту слід підходити «з головою» і живим, творчим мисленням. Адже змагатися можна у силі рук і швидкості ніг, як от у Греції, а можна – у швидкості мислення і реакції, як у кіберспорті.

...об'єктиви, килимове покриття, бейджики, глядачі в окулярах, підсвітлювана сцена, величезний екран, клавіатури, миші, миші... Спінтілі долоні геймерів чекають сигналу до боротьби.

Звучать труби.

Олександр
ШУМІЛІН

турнір World Cyber Games, на якому представники багатьох країн світу змагалися за золоті, срібні та бронзові нагороди у різноманітних комп'ютерних іграх. За традицією, цей чемпіонат проводиться восени щороку, і щороку змінюється місто і країна, що приймає турнір. Цьогоріч він відбудеться у китайському місті Ченду наприкінці жовтня.

Великі змагання проводяться у спеціальних місцях, де публіка може спостерігати за гравцями, що сидять за комп'ютерами, а хід змагань відстежувати на великому екрані, де транслюється ігровий процес. Часом через велике число глядачів подібні змагання



MAUZER:

«РОК – ПРОТЕСТНА МУЗИКА»

MAUZER – чи не найпопулярніший у колах білоруської альтернативної музики гурт, який вже встиг видати один альбом та готує нині до виходу свою другу платівку. Значна частина репертуару білоруських талантів – рок, який нищівно критикує диктаторський режим

Білорусі. Вони не бояться тиску, продовжуючи творити свою музику. Пропонуємо інтерв'ю з харизматичною особистістю, якою є лідер колективу Ян Маузер.

Ірина: Як часто буваєте в Україні?

ЯН МАУЗЕР: Фестиваль «Бандерштат» – це наш третій візит до України. Тим не менш, маємо багато друзів серед українців. З радістю бували б у вас частіше.

Ірина: Пам'ятаю ваш виступ у Луцьку. Які залишилися враження?

ЯН МАУЗЕР: Залишилося враження, що бар'єри для слу-

хачів міліція чомусь поставила надто далеко, й між нами була велика порожня площа. А ще теплий прийом запам'ятався. Виявилось, що українці прекрасно розуміють білоруську мову і вміють по-справжньому відірватися.

Ірина: Де ще в Україні вам вже доводилося виступати?

ЯН МАУЗЕР: У минулому році грали у Львові.

Ірина: У яких фестях доводилось брати участь?

ЯН МАУЗЕР: Ми виступали на «Піснях свободи», «Джинсовому фесті» в Білорусі та на фестивалі «Право бути вільним», який відбувався в Україні. Зі зрозумілих причин атмосфера була найлегшою на «Be Free». А от на «Джинсовому фесті» в Мінську я був змушений разом з натовпом читати першу строфу нашої пісні «Білорусь буде вільною» у мегафон, бо влада вимкнула

електрику перед нашим виходом на сцену.

Ірина: Ви зараховуєте себе до «правой» білоруської молоді, адже тексти ваших пісень свідчать про протест проти нинішньої білоруської влади? Чи можна сказати, що ваша музика – це музика протесту? Принаймні, пісні з дебютного альбому.

ЯН МАУЗЕР: Особисто я маю національно-демократичних поглядів. Про гурт говорити не хочу, адже ми не політична структура, а музичний колектив. Ми – рок-гурт, ми – максималісти, нам завжди по 16, тому





й тексти відповідні. Так, у першому альбомі було багато політики, тому що того вимагала ситуація. А вона, безумовно, впливає на творчість. Зараз записуємо другий альбом, там політична тематика присутня не у такій кількості. Другий альбом буде більш глибоким і світоглядно, і музично. Але рок – протестна музика. Під неї не відпочивається, під неї напружуються м'язи. Таке моє розуміння року. І таке моє розуміння нашої творчості.

Ірина: Які стереотипи існують у білорусів стосовно українців та України?



ЯН МАУЗЕР: Стереотипи... Ну, про те, що українці, особливо на Заході – націоналісти. У бабусь це звучить з чітким негативним відтінком. І про сало, звичайно (сміється – авт.). Ще з російських новин чуто, що у вас з приходом Ющенка до влади відбувся «розгул демократії», звісно, також із негативним звучанням.

Ірина: Ким пишуться білоруси так, як, наприклад, українці Бандерою? Чи є така видатна особистість у вас?



ЯН МАУЗЕР: Є особи, які у той чи інший час брали на себе роль лідерів національно-визвольного руху. Хтось стояв зі зброєю в руках за нього, хтось відстоював його у парламенті. Але на уроках білоруської історії на більшість із таких дійсно видатних людей не звертають великої уваги. У нас радянізована історія, нові радянські підручники. Загалом ситуація аж ніяк не сприяє тому, щоб про справжніх національних лідерів велася мова. Іноді їх поливають брудом у п'ятихвилинках ненависті на державних телеканалах. Для мене особисто такі особи – Кастусь Каліновскій та Зянон Пазняк.



Розмовляла
Ірина
КАЧАН



РОК

-екзистенція (продовження)

Час не має влади над музикою. Так само, як і музика не має влади над часом. В епоху музичного плюралізму ми спостерігаємо спалахи, яскраве світло та згасання нових і старих зірок, стильових відгалужень, історії. І, в той же час, коронуємо безсмертних музикантів, повертаємося до витоків тієї чи іншої музики, увіковічуємо імена тих, хто десятиліттями творив і творить музичну індустрію. Такі вже правила життя.

Рок-музика завжди була не просто вдалою сумішшю звуків і слів. Рок-пісня завжди була не просто піснею, рок-музиканти – не просто об'єктами наслідування. Ця музика домінує серед інших музжанрів та проросла у кожен їхній куточок. Ця музика – як айсберг: під фонетичною його вершиною існує набагато ширший, глибший її сенс.

Сцена 2-га. Світова.

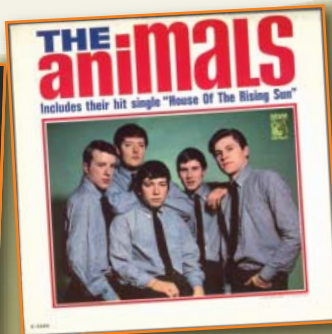
Рок-н-рол (якому судилося зовсім коротке життя – всього 10 років) – колиска рок-музики взагалі – був прерогативою чорношкірих музикантів. До того часу, поки білі не зацікавились ним, поки на світ не з'явилися Елвіс Преслі, Бадді Холлі, Джеррі Лі Льюїс, Білл Хейлі та інші. Взявши кермо влади у свої руки, з 60-х років минулого століття вони почали відлік нової музичної генерації.

Першим від рок-н-ролу відокремився та трансформувався серф – танцювальна музика з елементами гавайської гітари. «The Ventures» та «The Chantays» були першими виконавцями нової музики. Кілька років потому, як відповідь на вторгнення британської музики на американські кордони, з'явився серф-рок на чолі з відомим гуртом «The Beach Boys», який створює популярні хіти й сьогодні.

А вищезгадане «британське вторгнення» почалося у лютому 1964-го, коли всім відомий квартет «The Beatles» просто розірвав американські хіт-паради. На той час в Англії грали музику, основану на ритм-н-блюзі та рок-н-ролі – біт-музику (біт-біт та мерсі-біт): «The Searchers», «The Beatles», «The Zombies», Manfred Mann, «The Hollies». «Бітли» взагалі стали світовими безсмертними героями, про які слід окремо писати. Чотири яскравих випещених хлопчики, що створювали власну музику, стали улюбленцями мільйонів слухачів. Саме після їхнього шаленого злету почався розвиток міжнародної рокової сцени.

Як антиподи «Бітлз» з'явився ще один культовий гурт – «The Rolling Stones» – брудні, відверті, розкуті, яких багато хто вважав ворогами суспільства №1, на протизагу правильного та позитивного іміджу ліверпульської четвірки. Іншою могутньою командою «британського вторгнення» був гурт «The Animals» – автор всесвітньовідомого кавера «The House Of The Rising Sun».

У 60-х роках на британській землі з'явився мод-рок (тобто «сучасний рок»). Прибічники цієї течії називали себе модами. То була освічена та



заможна молодь, що мріяла про «вище товариство». Таку музику грали «The Who», «The Faces», «The Kinks», які починали свою музичну творчість з виступів в університетських містечках для студентів. Вдруге мод-рок зійшов на Олімп в музиці Нової Хвилі.

На кордоні між 60-ми та 70-ми популярність здобули «гітарні герої», які цінувались не як вокалісти, а як гітаристи-віртуози. Ерік Клептон, Джеф Бек та Джиммі Пейдж (майбутній засновник гурту «Led Zeppelin») у свій час були гітаристами «The Yardbirds» та згодом отримали статус неперевершених гітарних гурту. На чолі стоїть чорношкірий американський гітарист Джиммі Хендрікс, прославлений своїм вмінням блискуче імпровізувати. Популярність Джиммі почалася у Лондоні і згодом заповнила увесь світ.

Після «британського вторгнення» у Штатах виникли кантрі-рок та фолк-рок. Ця музика уже стала відкриттям суто білошкірих музикантів. Найвпливовішим виконавцем кантрі-року став Боб Ділан, який писав і виконував антивоєнні та філософсько-соціальні пісні, відійшовши від стандартних тем про кохання. Композиції Ділана неодноразово переспівувались і Елвісом Преслі, і Дюком Еллінгтоном, і музикантами з «The Animals», «The Kinks», «The Mamas And The Papas», «Love», «Loving Spoonful», Полом Саймоном. Ще один гурт, що творив музику цього напрямку, – «Buffalo Springfield» – поклав початок розвитку кантрі-року, який виконували також «Eagles», «Nash and Young» та інші.

Друга половина 60-х стала апогеем у розвитку американського фолк-року, з якого поволи розвивався поп-рок. Британська сцена, на превеликий жаль, не змогла скласти гідну конкуренцію американській за популярністю цієї музики.

Згодом у рок вперше (і, на жаль, надовго) прийшли наркотики. Для музикантів вони стали чимось, що відкриває так зване «третє око», дозволяє збагнути далекі звичним людям істини та дає змогу сприймати навколишню дійсність набагато ширше та по-іншому. В середині 60-х у США з'явилися хіпі – неформальний рух бунтівної молоді, яка відкидала всі суспільні норми та й усе суспільство загалом, жила общинами, відмовившись від усіх благ цивілізації. Рок і ЛСД – ось чим практично жила така молодь.

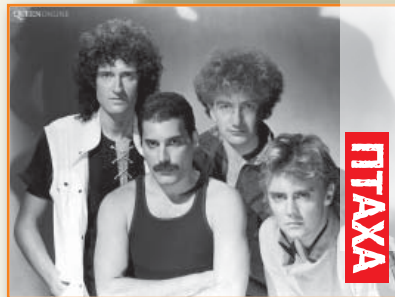
Музика, яку виконували музиканти, що вживали наркотичні стимулятори, отримала назву психоделічний рок або ейсід-рок. Його батьківщина – каліфорнійська земля.

Грали психоделіку «The Grateful Dead» – піонери жанру на чолі з Джері Гарсією. В їхній музиці були присутні і нотки ритм-н-блюзу, і джазу, і фолку, як і у творчості виконавиці ейсід-року Женіс Джоуплін. Ще один культовий гурт – «The Doors» з його харизматичним лідером Джимом Моррісоном. Унікальність їхньої музики в тому, що в ній був відсутній бас, а замість нього звучав орган.

У Штатах психоделічна музика була досить замкнутим явищем, а от у Великобританії вона досить розрослася, створивши «андеграундне» середовище для музикантів. Найпопулярніші – піонери «Pink Floyd», «Soft Machine», «Hawkwind», а вже андеграундного, «гаражного» року – «Velvet Underground», «The Stooges».

Друга половина 60-х була заможна на рок-фестивалі. Найграндіозніший страяс американську землю 15-17 серпня 1969 року у Вудстоку. На величезному полі місцевого фермера зібралося півмільйона людей (більшість якого були хіпі). «Три дні миру й музики» – таким був девіз фесту, що проходив якраз у розпал війни у В'єтнамі. Приголомшливо, але ні одного поліцейського на фестивалі не було, і дійство пройшло в абсолютно миролюбній атмосфері без жодного інциденту.

Тоді на сцені Вудстока відіграли Женіс Джоуплін, «The Who», Карлос Сантана, Джо Кокер, Джимі Хендрікс та інші. Фестиваль став символом культури хіпі та піком розвитку американського психоделічного року.



ПТАХА



Пристрасть музикантів до наркотиків зробила своє діло, і не один талановитий музикант (серед них були Джиммі Хендрікс, Браян Джонс з «The Rolling Stones», Дженіс Джоплін, Томмі Боулін з «Deep Purple», Сід Бішес із «Sex Pistols», Курт Кобейн, Джері Гарсія) трагічно пішли з життя.

У 70-их роках популярність відвойовують нові музжанри. Найбільш широким серед них, основа для інших підстилів рок-музики став хард-рок (не плутати з хардкором!). Гурти, які ще у 60-х грали рок («The Kinks», «The Who», Iron Butterfly, «Yardbirds») посягли у своїй творчості перше зерно «важкої» музики.

У музиці хард-року важливою була ритм-секція, гітарні рифи, присутні одна або навіть дві електрогітари. І, якщо раніше вокаліст одночасно грав ще й на гітарі, то в хард-рокових гуртах його роль – це суто вокал.

Трійка британських лідерів хард-року: «Led Zeppelin», «Deep Purple», «Black Sabbath», всі три засновані у 1968 році.

Гурт «Led Zeppelin» створений Джиммі Пейджем та вирізнявся відмінною майстерністю музикантів та досить своєрідним вокалом Роберта Планта. Платівка гурту «Led Zeppelin II» (1969) є першою платівкою хард-року в історії.

Альбом Deep Purple під назвою «Deep Purple in Rock» (1970) вважається класикою хард-рокової музики, а їхні композиції мали неперевершене звучання завдяки гармонійному звучанню гітари й клавішних.

У похмурій, важкій музиці «Black Sabbath» із Оззі Осборном в лідерах домінувала містична тематика композицій. Саме цей гурт став основоположником музики хеві-метал.

Культова команда «Queen» та її легендарний Фредді Мерк'юрі намішали у творчості найрізноманітніші музичні стилі, через що деяким критикам навіть важко визначити певний напрямок їхньої музики. Виступи «Queen» швидко нагадували пишні театральні постановки, ефект від яких посилювався завдяки неабиякому акторському таланту Мерк'юрі та постійним творчим експериментам.

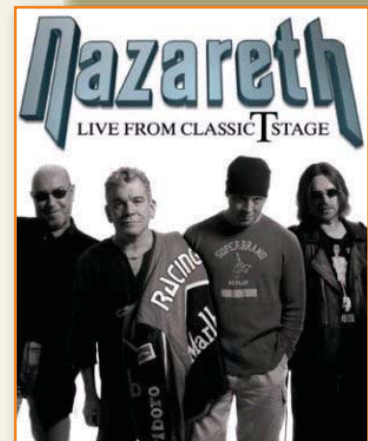
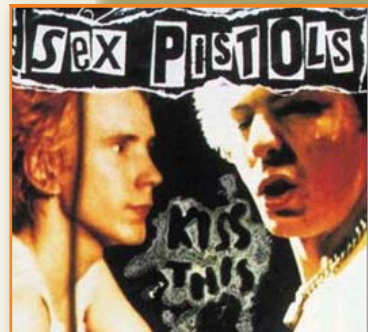
До хард-року також зараховують шотландців «Nazareth», що вийшли на музичну арену в 1968 році. Серед британців найпопулярнішими були «UFO», які досягли успіху лише за межами батьківщини, та «Bad Company» із кращим вокалістом 70-их Полом Роджерсом. Американський хард-рок втілений у творчості «Iron Butterfly», «Grand Funk Railroad» та «Aerosmith».

Майже всі європейські гурти писали пісні англійською мовою. Голландці «Golden Earrings» почали з наслідування творчості «Бітлз», поступово перейшовши на хард-рок. Ще один голландський гурт «Shocking Blue» прославився своїм хітом «Venus». Довгожителі вважаються німці «Scorpions», яких обожають за їхні ліричні балади та чудовий вокал Клауса Майне.

Австралійський гурт «AC/DC» виконували «полегшено» важкий рок та зовні взагалі не мали нічого спільного з типовими рокерами. Найяскравіший альбом гурту вийшов у 1980 році та носить назву «Back in Black».

70-ті добігали кінця, так само, як промені слави хард-року. Свій стрімкий розвиток почали інші жорсткі музнапрями: гранж, хеві-метал, хардкор, арт-рок. Сходінка за сходінкою, рік за роком рок-індустрія змінювалася, та й досі змінюється, даруючи нам нових кумирів. Та час не має влади над музикою. І ті, хто колись отримали статус героїв, легенд, залишатимуться такими, доки еволюціонуватиме музика.

Далі буде...



ГЕНІЙ ЗВИЧАЙНИЙ, або Як розпізнати індиго

Всезнаючи гугл, як зазвичай, видав купу посилань (приблизно 3 мільйони) на введене ключове слово ГЕНІЙ. Самих же геніїв існувало, існує, буде існувати далеко не мільйонна кількість. Так, є топ-100, топ-30, топ-10 і купа інших топів геніїв людства. Музичні, наукові, шахові світила увіковічили свої імена, разом з тим увіковічили і загадки (чи розгадки?) до власних таємниць – хто ж вони такі.

Не буду втомлювати довгими міфічними довідками. Геній – опікунський дух людини. Стародавні греки ототожнювали його з демонами. (Ремарка: генії були покровителями виключно чоловіків).

Геніїв не розуміли, їх боялись, ними захоплювались. А кожне розвінчування, чи хоча б маленька деталь, яка наближала генія до реальних, грішних смертних неймовірно їх втішала. Так, наприклад «найтоповіший» геній людства Альберт Ейнштейн у дитинстві був сором'язливою, відсталою дитиною, яка з великими труднощами навчилася говорити. Ісаак Ньютон у школі був плаксивим, низькорослим хлопцем, який часто на всіх ображався. Дмитро Менделєєв кілька разів провалював вступ до університету – через один предмет – хімію. А Елтона Джона, який у дитинстві відвідував музичні заняття, вважали повним нездарою. Шкода, не можу знайти жодного «скелета» в дитячій шафці Леонардо да Вінчі.

Мій молодший двоюрідний брат з великими труднощами осилує математику. А племінника неможливо змусити прочитати зайву сторінку казки. Десятирічна сусідка жажливо малює картинки на зразок «я і моя сім'я». Кажуть, дітей-індиго, або маленьких геніїв, вирізняє уміння бути самостійними, незалежними. Всі вони – зворушливі, насуплені, не по-дитячому серйозні – розвалюють піщані хатинки, отримують «двійки», розбивають коліна. А коли я вітаюся з сусідкою, вона серйозно дивиться якусь мить у вічі, а тоді хитро посміхається: «А ти бачила, що у Сальвадора Далі вуса, як у таргана?»

Еліна ФОРМАНЮК



ВЕЧІРКА ПО-АМЕРИКАНСЬКИ: ДАЧНИЙ СЕЗОН

Втомившись від задушливих клубних танцмайданчиків, з важким сигаретним димом і світлом прожекторів, досита танцювавшись у тисняві збуджених клаберів та насидівшись за стильними диванчиками, попиваючи дорогі коктейлі, починаєш розуміти, що у нічному житті розваг чогось-таки не вистачає...

Різноманітності. Ось головна відповідь. Враховуючи невеликі розміри та не досить високі показники музичного розвитку мого міста Луцька, відсутність цієї різноманітності не здається дивною. Переглядаючи молодіжні комедії, де в кожній другій відбуваються традиційні house-party, ми заздримо громадянам Штатів не завжди білою заздрістю. Незамінні атрибути їхніх вечірок: двоповерховий будинок з басейном, ліхтариками, розвішеними по подвір'ю, ді-джеєм за пультом, альтанки під деревами, зарита швент автомобілями вулиця. Або як ще один варіант: пляж, пісок, вода, легкі наряди і босі ноги, гавайське намисто з живих квітів. І гулянка аж до самого світанку.

«У найкращих традиціях американських фільмів» – отак мені була охарактеризована вечірка Sun Summer Party, або Dacha Party, яка мала місце 14 серпня. У голові відразу малювалися вищеописані картини, і я з нерпінням потирала руками, очікуючи, нарешті, відпочити від давно обридлих луцьких нічних клубів (кількість яких, до речі, можна порахувати на пальцях однієї руки у прямому сенсі цього слова).

Вечірка дійсно мала бути багатообіцяючою, тим більше, що була вже другою за рахунком. Перша, організована місяцем раніше, мала справжній фурор, зібравши (згідно неофіційних джерел) близько 800 душ відривної молоді.

Пункт призначення знахо-

дився за Луцьком, і вела туди покрита непроглядною пільмою та абсолютно розбита дорога. Я подумки пошкодувала свої підбори, йдучи нею, а, потрапивши всередину вечірки, пошкодувала ще більше. Дрес-код у принципі там був недоречний, як і завзяття нашої української молоді (особливо дівчат) до нечуваного вбрання. Простота, свобода руху і невичерпні веселощі – ось яким був сенс цієї дачної party. І це було круто!

Якщо оцінювати за 10-бальною шкалою, то мої очікування зупинились десь на поділці 6. Двоповерховий будинок дійсно був, але знаходився у процесі створення (на мій превеликий жал). Тому вся вечірка проходила виключно open-air. На балконі другого поверху розмістився ді-джейський пульт, за яким щогодини змінювались наші луцькі ді-джеї, та балакучий MC Rio з мікрофоном у руці, який всю ніч заводив тих, хто танцював. Мінусом було те, що освітлення знаходилося за спинами диск-жокеїв, і їх практично не було видно. Але, втім, що було головнішим: їхні гарненькі обличчя чи їхня музика?

Унизу танцювали дівчата-хлопці із шоу-балету «Krystals» та пі-джеї, а біля будинку натовп «дачників» на піску шалено витанцював своїми тілами в ритм звуків, що вилітали з-під умілих рук ді-джеїв.

Пісок, до речі, був майже скрізь, місцями міняючись на м'яку траву – ну чим вам не справжній пляж! А присутність невеликого ставка поєднує територію дачі (а територія була значних розмірів) створювала враження уявленої мною напівгавайської вечірки. Через холодну ніч ніхто не купався, ну, хіба що ті, кого власні божевілля, сміливість і ще щось бомбочкою штовхали в одязі чи в одному спідньому у воду. Зате посидіти на березі в компанії приємної людини протилежної статі було досить навіть романтично.

На іншому боці від будинку розмістилася символічна літня кафешка: з двома барними стійками і столиками на піску під парасолями. Для тих, хто втомився танцювати і вирішив скуштувати шампанського чи поласувати зойно під-





смаженим шашликом (апетитний запах якого тягнувся аж до самого ді-джейського балкона).

DJ Opium, DJ Mayak, DJ Unik, DJ WhiteFly, DJ Dustin, Q(ua)ntum Project, DJ Well один за одним відіграли свої сеті. Їхня музика, як завжди, заводила з півоберта: від хаус-електро до трансу, від техно до драм-н-бейсу на десерт вечірки. Судячи з натовпу «дачників», що танцював до упаду і розсмоктався лише під ранок, – народ лишився повністю задоволеним. І я в тому чисті.

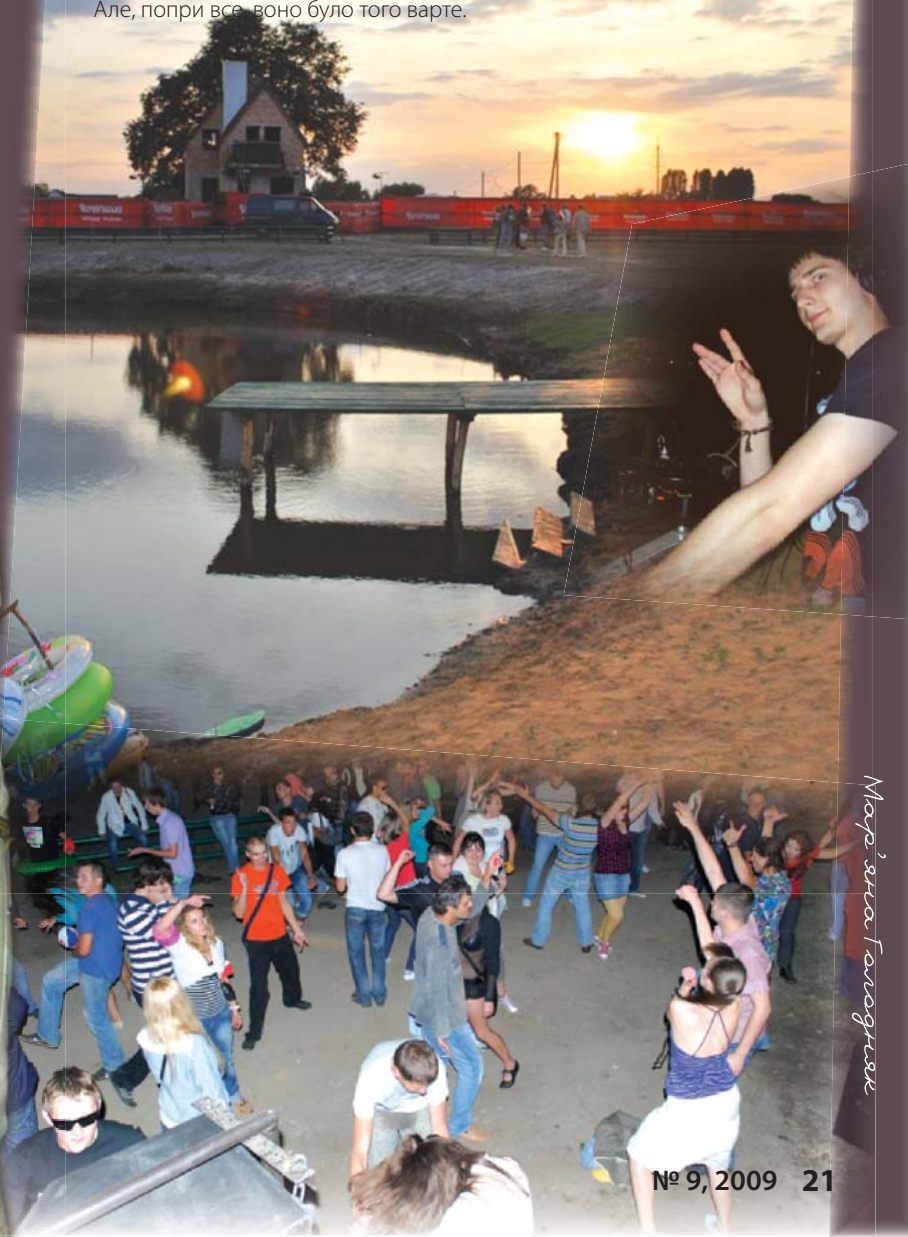
Шкода лишень, що не побачила дівчат, які б танцювали на піску босоніж (які були минулої, першої, дачної вечірки). І що після закінчення чекала довга недешева дорога на таксі додому.

А що найбільше жаль – це те, що такого плану вечірки не проводяться систематично, і що літо (золота для них пора) добігло до свого фінішу.

Але, попри все, воно було того варте.



ПТАХА



Мар'яна Головатик







Пошівки грунту,

АБО ХТО ВИ, ПАНЕ ДОМОНОВИЧ?

Якщо б усю велич української літератури мені довелося стиснути у кілька речень, то початку XX століття місця там було б приділено найбільше.

Безсумнівно, головною подією того часу була революція, яка одразу поділила світ на «до» і «після», що чітко відбилося і в мистецтві.

Та якщо українська поезія (введена до того у світовий контекст творчістю Франка, Лесі, Вороного) одразу по революції загриміла іменами великих новаторів: Тичини, Осьмачки, Рильського, Плужника, то проза досі ще тонула у солодкавості народницької традиції Нечуя і Мирного.

Аж у середині 20-их її прорвало, причому з такою силою, що звиклу до шанобливої сталості українську літературу добре струснуло. «Сині етюди» із «Повістю про санаторійну зону» Хвильового та «Місто»

Підмогильного змусили дивитись на прозу і писати її по-новому.

У 1928 році (паралельно із виходом «Міста» у Харкові) у Києві виходить друком роман «Дівчинка з ведмедиком» В. Домонтовича – третій, остаточний, цвях у труну старої традиції письменства.

Постать самого Домонтовича дуже суперечлива. Одночасно в Україні жило і працювало 3 людини, які насправді були однією.

Перший – Віктор Петров – професор, найяскравіша постать серед молодих науковців Академії наук того часу (етнограф, археолог, антрополог, літературознавець), згодом керівник етнографічної комісії АН УРСР, де тоді ке-

рували Єфремов та Кримський. За офіційною інформацією у «викритті» Кримського брав участь і Петров, який мав видавати брошуру «Науково-політична діяльність А. Кримського» (вона, щоправда, друком не з'явилась). Проте це не врятувало самого Петрова, який після чисток позбувся всіх своїх звань і ступенів, хоч і лишився працювати при академії.

1941-го року опиняється в окупованому Харкові, редагує «Український засів», де 1942-43рр. надруковано роман «Без ґрунту». 1943 – Львів, 1944 – Берлін. Викладає у Вільному українському університеті, Богословській академії, є засновником МУРу і, як виявиться згодом, радянським шпигуном! Одного дня він зник із Німеччини і з'явився лише через кілька років у Радянському Союзі у все тій же етнографічній комісії АН.

Другою іпостассю був Віктор Бер – цікавий, спостережливий, ерудований автор кількох десятків публікацій. Сферою його зацікавлень була філософія. І так само, як Петров, 1941 – Харків, Львів, табори ді-пі, 1956 – Київ.

І нарешті – В. Домонтович. В українську літературу він увійшов із середовища неокласиків, його в'язали дружні, робочі, літературні зв'язки із Зеровим, Филиповичем, Рильським,



В. ДОМОНТОВИЧ

БЕЗ ҐРУНТУ
ТОМІСТ



УКРАЇНСЬКА
БОЛОТНИЦЬКА
ЛІТЕРАТУРА

які так само були добре освічені і займалися наукою. Проте і тут не все гладко. Відомо, що Домонтович зруйнував сім'ю Зерову, після розстрілу якого, одружився на овдовілій Софії.

Письменник В. Домонтович – явище. Кожен його роман – спроба заперечити традицію,

висміяти, епатувати. Після «Дівчинки з ведмедиком» у 1927 – 1929 був написаний «Доктор Серафікус» – історія про замкнутого, аж до безпорадності, професора, який п'є перед сном воду з цукром, аби не клопотатися приготуванням чаю і нагромаджує бібліографічні довідки замість займатися наукою. Книга – історія захоплення професора: то в 5-літню Ірцю, то неіснуючий роман з Тасею, то кохання до розкованої вольової Вер. У коханні нема достеменної певності - от що лякає Комаху-Серафікуса, от чому фінал роману відкритий.

Коли Домонтович разом із Петровим та Бером переїздить до Німеччини, роман «Доктор Серафікус» з'являється книжкою, як і «Без ґрунту».

Як і всі романи Домонтовича, «Без ґрунту» – любовна історія. Але, як і в решті, вона часто губиться за авторськими роздумами, вставними есеями, ін. сюжетними історіями. Назагал роман нагадує надзвичайної краси мозаїку, чи не таку ж, як у Варязькій Линника. Єдине, що єднає всі різнокольорові і різноформенні камінчики у єдину картину – відчуття ґрунту, який вислизає з-під ніг. Усе мусить бути підпорядковане загальним правилам, нормам, людині немає місця там, де діє маса. У цьому – головна ідея і трагедія роману.

І наостанок, пошкодуємо, що 18 квітня 1949 року при загадковому зникненні із Німеччини товариша Петрова безслідно загубилися Віктор Бер і В. Домонтович. Істинно жаль, бо за свій недовгий літературний шлях останній встиг багато чого заперечити, але так і не спромігся обґрунтувати чогось нового. Ще одна незакінчена дія у трагедії під назвою «українська література ХХ ст».

«Растение мудрости» м.

Брест, Білорусь

«KING SIZE» м. Луцьк

«Брем стокер» м. Рівне

«Rada» м. Київ

«Крылья» м. Миколаїв

«Копірайт» м. Луцьк

«Джигурда» м. Луцьк

«Етно ХІ» м. Рівне

«Rubin Hoop» Ангелія-м. Київ

«Н Три» м. Київ

«Арія» м. Москва.

Таке неперерічне явище має бути висвітлене на сторінках наступного номеру нашого журналу.



В останні дні серпня у пансіонаті «Шацькі озера» відіривміє Міжнародний фестиваль джиперів та байкерів. Не обійшлося, звичайно, без музичного рок-супроводу. Протягом трьох днів байків, гралися гурти:

Олександр ШУМІЛІН



Олександр Шумілін народився 29 жовтня 1986 року у Луцьку. Закінчивши ЗОШ №23, вступив до Луцького педагогічного училища (пізніше педагогічний коледж), навчаючись у якому на 4-му курсі, почав писати поетичні твори. На цей час навчається у ВНУ ім. Лесі Українки за спеціальністю «Філософія». Тісно товаришує з членами літературних угруповань «Лесин кадуб» (м. Луцьк) та «Плита» (м. Острог).

І нічого не гріє, не тішить свободу мою
В цьому місті, як в космосі, нудно страшенно.
Перемножив думки на слова і дивлюсь,
Що число в результаті мізерно-скінченне.
Сумно жити, не чуючи голосу неба вгорі,
Зустрічати людей як просту біомасу,
Засинати тваринно в глухій двокімнатній норі
І за правом належати певному часу.

Не спиться, а дуже хочеться
Просто не вистачає поз, щоб заснути,
Просто хтось про мене думає,
Просто я думаю, що хтось про мене думає,
Просто вікон на сусідньому будинку багато.
Просто літо, просто осінь і зима.
Просто не пам'ятаю, як звати цього актора.
Просто десь читацький пропав.
Просто: «А вона, а вона сидітиме сумна».
Просто треба все-таки подзвонити їй.
Просто білі черевики швидко забруднюються.
Просто завтра важливий день.
Просто, чим то його завтра зайняти?
Просто квадрат гіпотенузи дорівнює сумі квадратів катетів.
Просто, напевне, я винен, а не вона.
Просто дощі затягнулись.
Просто коти часто дорогу стали перебігати.
Просто добре, що не їла перед сном.
Все просто, просто, просто...
А чомусь не спиться,

А дуже хочеться...

Надвечір у нашій кімнаті ховалося літо,
Збирало весь червень і грало із нами у «тисчу».
Я бачив, як хтивість твоя починала сміліти,
Як погляд гострився, мов стогін в оголеній тиші.

На грудях засмага, під танго, чи, може, румбу,
Червонею сукнею грала – шалена іспанка.
Могли б ще сидіти, та ляжемо краще о другій,
Візьмемо всю черву і гратимемо до ранку.

Бо часу лишилось на щастя лиш,
піт і розмови,
а свічка, як в'язень, уже захлинається ніччю.
Горнуса у тебе, у літню розпечену повинь...
А далі світанок і день шоколадно-коричневий.

я часто залишаю за собою право не
говорити
вголос
усього того мотлоху
що його ніби екскаватором
чи екскаватором
виштовхує на мій язик
десь з темної горловини
тілобудови
тілоконструкції
тілодуші
відтак залишаюся мовчазним співрозмовником
якого краще не питати
як справи
і куди він прямує
і взагалі
чому ще не одружився

бо сміття з його двору вивозять
хоч і регулярно
проте
не систематично

Наші друзі

Ми щиро дякуємо
Вам за підтримку :)))



Галина Жилка
– підприємець,
директор магазину
«Оксамит», голова
батьківської
громадськості міста.



Віталій Ківачук –
директор
Ковельського
госпрозрахункового
ринку.



Роман Ляшук
– приватний
підприємець,
депутат міської
ради, сфера
діяльності:
виготовлення та
продаж меблів,
дверей; рекламні
послуги.



Віктор Козак
– директор ТЗОВ
«Ідея», член
ради регіону
міжнародних
перевізників
Волинської та
Рівненської
областей,
депутат районної
ради.



Андрій Откаленко
– голова МГО
«За життя»,
директор фірми
«UAIpeb», радник
ковельського
міського голови

Усіх молодих, креативних,
небайдужих
Волинський молодіжний
журнал «Птаха»

запрошує до співпраці!!!

Якщо Ти відчуваєш у собі спроможність
не просто спостерігати за всім, що відбуває-
ється навколо Тебе, чи з Твоєю участю, а й
можеш викласти усе це у журналістський
матеріал, якщо у Твоєму серці та у Твоїх
думках панує творчий неспокій, приєднуй-
ся до команди видання «Птаха»!!!

НАША АДРЕСА: м. Ковель
вул. Театральна, 11, к. 17
www.ptaxa.com.ua
e-mail: info@ptaxa.com.ua
8 (068) 2338513 – Ната

ПТАХА

Суїцид — швидкий вихід чи непростий гріх?

Хоча людському життю немає ціни,
ми завжди чинимо так,
немов існує щось більш цінне.

(Антуан де Сент-Екзюпері)

Про самогубство у новинах чути мало не щодня. Ми звикаємо до нього, зовсім не боячись того, що за ним стоять долі людей та їхніх родин. Тому пригадую актуальні слова Льва Толстого, що життя, яким би воно не було, є благом, більше за яке немає нічого. Чому ж це високе благо таке зневажене та потоптане?

Згідно з дослідженнями експертів Всесвітньої організації охорони здоров'я ООН, за рік у світі фіксується близько 1 мільйона добровільних відходів з життя, а це означає, що самогубства у світі відбуваються кожні 40 секунд, просто спроби суїциду використані 10-20 мільйонами людей на рік. За даними Держкомстату, Україна займає одне з провідних місць в Європі за кількістю самогубств (на 100 тис. чоловік припадає 22 самогубства). Більшість з тих, що вдалися до самогубства, — підлітки до 14 років. Експерти також зазначають, що суїцидні спроби найчастіше здійснюють молоді люди у віці від 14 до 29 років, які переважно живуть у розвинених промислових районах, а чоловіки вбивають себе частіше, ніж жінки.



Самогубство – це акт позбавлення себе життя, під час якого людина діє навмисно, цілеспрямовано та свідомо з метою припинити своє існування. Щоб хоч якось зарадити цій проблемі, суспільство навіть призначило Всесвітній день попередження самогубств, але, на жаль, суїцид трапляється на всіх рівнях суспільства і у всіх соціальних класах. Серед основних причин, що спонукають людей добровільно йти з життя, можна назвати фізичні страждання, пристрасті, пороки і залежності, туга і печаль, жаль за скоєним, страх перед покаранням, неприємності та конфлікти, адже життя без мети нічого доброго у собі не має.

Наше покоління більше піддається спокусі закінчити життя самогубством, оскільки багато хто забув християнську мораль, особливо Божу заповідь «Не вбивай», що стосується насильницьких дій стосовно інших і самого себе. Свідомість молоді зіпсована насильницькими фільмами, які виховують жорстокість і показують самогубство як благородний вчинок, а ще – комп'ютерні ігри з їхньою кількістю життів головного героя виховують у нас хибне осмислення того, що все ще можна виправити у наступному житті.

Але самогубство не є швидким виходом із безвихідних ситуацій, оскільки таких ситуацій не буває: від скоєного самогубства страждатимуть ті, хто залишається жити, і Бог через Біблію засуджує будь-яке вбивство.

У Канаді є водоспад самовбивць, з якого у критичні та безвихідні моменти життя дуже багато людей стрибають вниз, знаючи, що ймовірість виживання остаточно і невпинно наблизиться до нуля. Та завжди є винятки з правил. Коли молодого чоловіка, який стрибнув униз і дивом залишився живим, після довгих місяців лікування і реабілітації запитали, що саме він пережив у момент, коли стрибнув вниз, пролунала відповідь: «Я за ті декілька секунд багато чого побачив. Усе моє життя пронеслося в моїй голові з блискавичною швидкістю. Усі мої проблеми, все те, що мучило мене останнім часом, я побачив дуже реально... і я усвідомив, що кожну (!) зі своїх проблем я здатен розв'язати, – невирішеною і нерозв'язаною залишалася тільки одна проблема – те, що я лечу вниз».

Варто завжди пам'ятати, що світ, як кажуть, не без добрих людей, і не все так погано, як здається. Біблія вчить не розчаровуватися невдачами,

а навпаки, діяти далі, «бо кожен, хто просить – одержує, хто шукає – знаходить, а хто стукає – відчиняє йому» (Євангеліє від Матвія, розділ 7, вірш 8).

Готуючи цю тему, знайшов в Інтернеті на одному з форумів життєву історію: «Хлопець кохав дівчину, але вона не відповідала взаємністю, кохання без взаємності штовхнуло хлопця на самогубство. Але минув час – він лежить в могилі, а ми живемо далі. Зараз про нього згадують дуже рідко, бо у всіх іде життя і т.д. Дівчина живе та працює, друзі одружуються, виховують діток. А мама ходить на кладовище та плаче над могилою. Що дав його вчинок? Дівчина поплакала і вийшла заміж, а батьки живуть із болем та гіркотою в душі. Не варто спричиняти біль тим, хто любить тебе найбільше».

Правду кажучи, дуже часто наші проблеми трапляються через те, що ми порушуємо заповідь Божу: «Шануй свого батька та матір свою, як наказав був тобі Господь, Бог твій, щоб довгі

були твої дні, і щоб було тобі добре» (Повторення Закону, розділ 5, вірш 16).

Біблія часто стверджує святість людського життя і впевненість у тому, що тільки Господь дає і забирає його, оскільки Він єдиний має владу над життям та смертю: «Не лякайся! Я Перший і Останній, і Живий. І був Я мертвий, а ось Я Живий на

вічні віки. І маю ключі Я від смерті й від пекла» (Об'явлення Івана Богослова, розділ 1, вірші 17-18), «Побиваю й оживлюю Я, і не врятує ніхто від Моєї руки» (Повторення Закону, розділ 32, вірш 39) та інші тексти, що підтверджують цю ж думку.

Які б не були проблеми, варто пам'ятати, що безвихідних ситуацій не буває. Бог прощає кожен гріх та допомагає у складних ситуаціях, але людина, яка покінчила життя самогубством, не може попросити у Бога пробачення, і тому її вчинок залишається непростим.

Проблеми в цьому житті нам даються для того, щоб ми їх вирішували або, якщо перше не здійсненне, змінювали своє ставлення до них і приймали як недосконалість. Безвихідних ситуацій у житті не існує, адже, коли Господь закриває перед тобою двері, він обов'язково відчиняє вікно чи інші двері.

Олександр Самрук
ВОБФ «Переображення»

A-HA Foot of the Mountain

На цей альбом чекали довгих 4 роки – з часу виходу попередньої платівки «Analogue». За цей час вокаліст легендарного норвезького гурту Мартен Харкет встиг записати сольний альбом, який, до слова, став лідером у NorwegianTор 40 AlbumChart. Сама ж група вже об'їздила Латинську Америку та США на підтримку нової платівки.

Alexander Rybak – Fairytale

Перший дебютний студійний альбом норвезького виконавця з білоруським корінням Олександра Рибак, пісня якого Fairytale (укр. – казка) стала переможною на конкурсі Євробачення-2009 у Москві. Більшість пісень альбому Олександр Рибак написав сам.

Black Eyed Peas – START & The END

Цей альбом чекали 4 роки з моменту виходу «Monkey Business», який став у Росії шість разів платиновим. Продюсерами нового релізу виступили Will.i.am і Девід Гуета. Дивно, але, не дивлячись на скажену популярність групи, «Boomb Broom Row» став першим синглом в історії колективу, який піднявся на першу сходинку чарта Billboard Hot 100, розійшовся рекордною кількістю.

DERECHNE MODE – Sounds Of The Universe

Настрій і звучання диску відповідають назві – це скриплячі космічні звуки і мелодії, розслаблена атмосфера польоту, навіть деінде стану невагомості. Деречне Mode вже зробили свою революцію і завоювали серця багатьох, зараз вони просто творять музику, яка точно варта того, щоб її прослухати і робити свої висновки.

Підготував магазин «ДОМАЖОР» (м. Ковель)

ПТАХА

Кінозал «Прем'єра»

грудні ім. Франка

представляє



Джонні Д.

21 серпня –
03 вересня



G.I. JOE:
АТАКА КОБРИ
4 - 17 вересня



КАНІКУЛИ
СТРОГОГО
РЕЖИМУ

з 25 вересня



Wolfenstein

Системні вимоги:

Операційна система: Windows XP або Windows Vista

Процесор: Intel Pentium 4 3.2 Гц або AMD Athlon 64 3400

Оперативна пам'ять: 1 Гб
Відеокарта: 256Мб GeForce 6800 GT або ATI Radeon X800

Опис: Дія відбуватиметься під час 2-гої Світової війни, але всі дії вигадані. Гравця належить зіграти за BJ Blazkowicz агента OSA. Граючи за агента, вам доведеться битися з бійцями, потойбічними істотами і чудовиськами, зробленими нацистськими ученими для поневолення миру. До ваших послуг також буде паралельне вимірювання. Вам доведеться це вивчити, також спільно з повстанськими силами убити нацистську військову машину. У грі існує як звичайне зняття, так і «надприродне». Wolfenstein надає різний асортимент місій, зв'язаних між собою. Також у грі буде мультиплеєр зі звичайним зняттям і «надприродним».



Batman: Arkham Asylum

Системні вимоги:

Операційна система: Microsoft® Windows® XP або VISTA

Процесор: з тактовою частотою 2,5 Гц
Оперативна пам'ять: 1 Гб

Відеокарта: класу GeForce 6600, ATI X1300 або вище
Опис: Архемська психіатрична лікарня – страшне місце. Туди звозять всіх злочинців, чия жорстокість і витонченість протидіє здоровому глузду і самій людській природі. Багато мешканців цього місця зупинив і призвав до відповіді сам Бетмен. І, наразці, йому вдалося затримати свого запеклого ворога – Джокера, якому місце саме у психікарні. Герой особисто доставив мерзотника на острів Архем і тим самим зробив величезну помилку...



Code of Honor-3

Системні вимоги:

Операційна система: Windows Xp

Процесор: з тактовою частотою 2,5 Гц

Оперативна пам'ять: 1 Гб
Відеокарта: GeForce 5700 or Radeon 9700 128 MB graphics card

Опис: «Струнко, капрале!» Зберіть свою мужність у кулак, пригадайте все, чому Вас учили на тренуваннях і готуйтеся з честю виконати борг Французького лепонера. Третя частина гри «Іноземний лепо».



Підготував магазин «ДОМАЖОР» (м. Ковель)

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

ПТАХА

№ 9, 2009 (вересень)

Головний редактор:

Ольга Ляснюк

Верстка та підготовка до друку:

Володимир Камінський (ПВД «Івердин», м. Луцьк, пр-т Грушевського, 1)

Редакція збирає за собою право літературного редагування, скорочення, прийняття до публікації статей і не завжди поділяє позицію авторів. За достовірність опублікованих матеріалів відповідає автор (рекламодавець).

Засновник: ПП Самчинська Н. М. Адреса редакції: 45000, м. Ковель, вул. Театральна 11, 2 поверх, к. 17.

е-mail: info@ptaxa.com.ua

www.ptaxa.com.ua

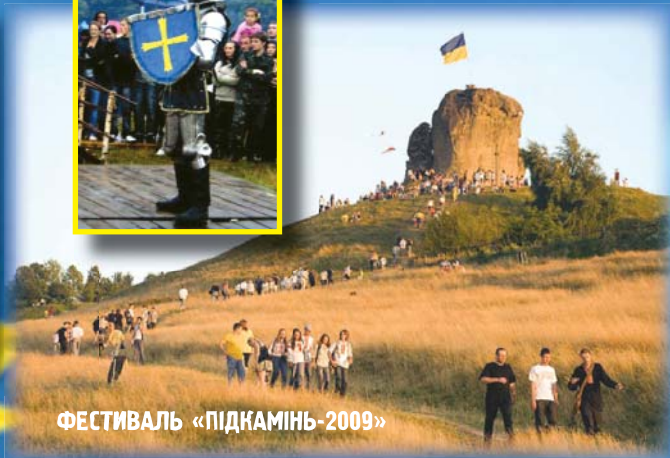
Свідчення про реєстрацію: ВЛ № 330-64 ПР від 25. 09. 2008. Видається з грудня 2007. Виходить 1 раз у місяць. Ціна догвірна. Наклад 1500 прим.

№ 9, 2009 31

Фестивальне літо-2009



«ВІДКРИТА НІЧ У ЛУЦЬКОМУ ЗАМКУ»



ФЕСТИВАЛЬ «ПІДКАМІНЬ-2009»

ФЕСТИВАЛЬ «СВІРЖ»



«ВІДКРИТА НІЧ У ЛУЦЬКОМУ ЗАМКУ»



Журнали можна придбати у таких торгових точках:

у Ковелі:

- магазин «АВС» (привокзальна площа);
- торгова точка біля кафе «Казка» (бул. Лесі Українки);
- торгова точка при вході у залізничний вокзал;
- точки продажу преси в супермаркетах «Салют» (вул. Володимирська), «Наш Край» (вул. Брестська), «Вопак» (вул. Незалежності);
- магазини «доМАЖОР» (вул. Сагайдачного, 6в і на Брест-

- ському ринку біля ЗОШ № 7);
- кінозал «Прем'єра» (вул. Незалежності, 100);
- піццерія «Classic» (вул. Міцкевича, 10; вул. Сагайдачного, 6в);
- точка продажу преси в універмазі;
- магазин фотосувенірів (бул. Лесі Українки, 426, навпроти паровоза);

у Луцьку:

- магазин «Вінок волошковий» (Театральний майдан).

